

[Indenrigs- og boligministeren.]

den myte, at jeg har lovet at bygge 25 000 lejligheder. Jeg har lovet at stille statslån til disposition for 17 000 lejligheder, jeg har erfaring for, at det ustøttede byggeri præsterer 3 000 lejligheder, alle 20 000 lejligheder beregnet som murstensbyggeri. Og dernæst har jeg sagt, at vi tager alle de projekter, som kommer ind, og som er beregnet udført af ufaglært arbejdskraft; jeg mener, at der ad denne vej kan præsteres henimod 5 000 lejligheder, men jeg kan ikke garantere for, at der kommer 5 000. Jeg har aldrig kunnet tegne et hus, og det vil derfor være udelukket, at jeg skulle indlade mig på det. Men jeg håber, at den meddelelse til byggeinteresserede her i landet, at de — udenom de vanskeligheder, som knapheden på murere giver, og uden at skulle indrangeres i nogen kø og således vente med deres byggeforetagende — kan komme i gang, hvis de benytter ufaglært arbejdskraft, kan fremkalde det fornødne antal projekter. Det ærede medlem stillede nogle spørgsmål, der gik ud på at få at vide, hvad mine fremtidsplaner egentlig var. Det, jeg havde sagt om dem, mente det ærede medlem lød godt. Mere vil der vel heller ikke være grund til at sige for øjeblikket. Vi skal jo først i rigsdagssamlingen 1953—54 beskæftige os indgående med dem, og jeg vil meget advare imod, at man på dette tidspunkt — det forekommer mig, at der hos nogle er en feber i kroppen på grund af, at valgdagen er nær — står op og tager afstand fra tanker, der skal forhandles mellem os.

Jeg har sagt, at jeg er modstander af huslejeudligning; men jeg har ikke sagt, at jeg mener, at huslejeniveauet skal vedblive at ligge, hvor det ligger nu. Jeg mener, at huslejeniveauet naturligtvis på et eller andet tidspunkt må stige; men jeg mener, at når huslejeniveauet skal stige, må en væsentlig del af den stigning, der bliver tale om, anvendes til modernisering af den gamle boligmasse, således at den kan konkurrere med den nye. I stedet for, at de lejere, som bor relativt dårligt, ved en huslejeudligning skal betale en afgift til fordel for dem, som bor relativt godt, foretrækker jeg en politik, som muliggør, at de mennesker, der bor i de gamle huse, kommer til at betale for, at disse huse kan moderniseres og komme til at byde på en tilsvarende fordel som ny-

byggeriet. Det er min opfattelse af denne sag.

Men det afgørende er, at jeg bestemt mener, det er umuligt for staten at komme ud af sine finansieringsforpligtelser overfor boligbyggeriet — selv gennem en langsom afvikling —, medmindre det på ny lykkes at få kreditforeninger og hypotekforeninger til at deltage effektivt i finansieringen. Det kan man imidlertid ikke få dem til, når man holder afkastningen af ejendommene nede på et vilkårligt valgt niveau. Forudsætningen for, at de vil gøre lånene højere, er, at man ikke holder afkastningen for 80 pct. af boligmassen nede på de vilkår, man gør nu.

Når vi altså skal gå til en løsning af problemerne, må vi erkende, at de hænger sammen og bør løses under eet. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at når vi mødes i samlingen 1953—54, er tidspunktet inde til køligt og lidenskabsløst at planlægge fremtiden på disse områder.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen gjorde nogle bemærkninger om skattelovgivningen og dennes indflydelse på en forkert anvendelse af arbejdskraften, sådan at den blev unddraget boligbyggeriet. Hertil vil jeg gerne sige, at forholdet nu engang er det, at der er en lang række bygningshåndværkere, som er indstillet på at udføre det arbejde, der består i reparationer og vedligeholdelse, og i det lange løb kan man ikke blive ved at forhindre dem i at komme til at gøre det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingvar Dahl): Der var et par enkelte spørgsmål i den højtærede ministers første indlæg i debatten, som jeg gerne vil sige et par ord om.

Først spørgsmålet om det socialfilantropiske byggeri og om årsagen til, at mit parti nu søgte at indføre en ny kategori. Jeg har ved tidligere lejligheder gjort opmærksom på visse bestemmelser, der i høj grad er en hindring for det socialfilantropiske byggeri. Det gælder først og fremmest bestemmelsen om, at de 5 pct. skal fremskaffes ad privat vej, og dernæst den bestemmelse, at kommunerne skal fremskaffe 15 pct. og staten 15 pct. Det, der først og fremmest har skabt vanskeligheder, er som sagt fremskaffelsen af de 5 pct. fra privat side; men hertil kommer, at kommunerne